

VRIST sanghæfte

(de fleste af deltagerne fra arrangementet i 2002)

INDHOLD

	side
VRIST sangen	3
Blæsten går frisk over Limfjordens	3
De smukke unge mennesker.....	3
Den ene spilled' banjo.....	4
Den første gang jeg så dig	4
Den grønne lund	5
Den spillemand snapped fiolen	5
Husker du i høst... ..	6
I dit korte liv	6
Jeg plukker fløjsgræs.....	6
Kys mig godnat	6
Limfjordssangen.....	7
I en lille båd.....	7
Jylland mellem tvende have.....	7
Kald det kærlighed	8
Min Amanda var fra Kerteminde.....	8
Noget om at ærgre sig.....	9
Noget om helte	9
Nu er det længe side.....	10
Optimistvisen	10
Papirklip	11
Regnvejrsdag i november.....	11
Se det summer af sol... ..	12
September	12
Sidder på et værtshus.....	12
Skønne Thyholm.....	12
Svantes lykkelige dag.....	13
Så længe skuden kan gå	13
Træk en gammel sweater på	14
Åbent landskab	14

Sangene er indeholdt i alfabetisk rækkefølge – bort set fra VRIST sangen som indlysende nok står først ☺

Fotominder mv. fra arrangementer findes på hjemmesiden: <http://kurt-godsk.dk/vrist/>

VRIST sangen*Rie Vistisen / Fridorf Lundberg*

Velkommen til os alle, som er samlet her i dag,
vi kommet er fra nær og fjern til en familiesag.
Fra nord og syd i Jylland – og fra Sjælland troppes op,
nu vil vi sammen more os, - sæt stemningen i top!
Vi er alle i familie – og familien den er stor,
hæv nu stemmen og syng med i dette VRIST- familiekor.
Lad det runge, når vi sjunge, over både land og by,
lad det gjalde helt til Jegind` - at vi samlet er på ny!

Ret længe siden er det, at Marie og Jens Vrist,
de slog sig ned på Jegindø, - den grønne ø mod vest.
De stifted` hjem med hus og lo, - og børn, det sku` de
ha`, -
og børnene fik børn og ja, - her er vi så i dag!
Vi er alle i familie.....

Ivore tanker vil vi mindes dem, som ej er mer`,
vi ville ønske de ku` være sammen med os her.
Men sådan er det ikke, - og mon ikke de ser til
fra deres egen himmel, når nu højt vi synge vil.
Vi er alle i familie.....

Skuld gammel venskab rejn forgo? – nej, vel skuld det
da ej!
i tankerne, der har vi alle plads hos dig og mig.
Vi samles nu i festligt lag – humøret er i top,
og sammen vil vi hygge os – og minder friske op.
Vi er alle i familie.....

Tak si'r vi til hinanden – tak fordi vi mødte op,
på kroen her i Tambohus – musikken spiller op!
Med udsigt over Limfjordsbølgers rullen ind mod land,
vi bringer gode ønsker for hinanden – alle mand!
Vi er alle i familie – og familien den er stor,
hæv nu stemmen og syng med i dette VRIST- familiekor.
Lad det runge, når vi sjunge, over både land og by,
lad det gjalde helt til Jegind` - at vi samlet er på ny!

-- oo OO oo --

Blæsten går frisk over Limfjordens*Erik Bertelsen*

Blæsten går frisk over Limfjordens vande,
rusker dem op til vågen flugt,
jaer de mellem de favnende strande,
fylder med toner hver en bugt.
Og sømanden synger ved sit rat,
på krydstogt fra Nordsø til Kattegat.

Dagen står høj over Limfjordens vande,
bredning og sund og kringlet vig!
Sallingland, Thyland og andre lande,
hilser hverandre med mågeskrig.
Og bonden går på sin agerjord,
med blikket forynget af luft og fjord.

Lysen slår blink over Limfjordens vande,
tindrer og ler i et stridigt spil,
bølgerne kaster med flammende brande,
vikingedrømmenes hvide ild.
Og ungdommen føler fjordens magt,
en udve fjernt over verden strakt.

Længsel er saltet i Limfjordens vande,
her fik jeg fartens glød på kind,
her blev med kølige stænk mod min pande,
viet til uro mit sejlersind.
Ja, Limfjord, jeg elsker dit blå humør,
i kuling fra Hals og til Harboør.

De smukke unge mennesker*Kim Larsen*

De kom flyvende med storken,
til dette Guds forladte sted,
fra alle fire verdenshjørner,
hvis vi ta`r det hele med.
Åh de smukke unge mennesker,
pludselig er de stukket af,
som legesyge sommerfugle,
den allerførste sommerdag.
Hva` det er de vil med livet,
det kan kun de selv forstå,
åh, de smukke unge mennesker,
gid de længe leve må!
Og nu er det blevet voksne,
ligner ikke mer` sig selv,
stemmerne er forandret men,
vi kender dem alligevel.
Åh de smukke unge...

Der var nogen som blev tilbedt,
andre måtte nøjes med,
digitale vuggestuer,
og tilfældig kærlighed.
Åh de smukke unge...

Åh de smutter før man ved det,
pludselig er de stukket af,
som legesyge sommerfugle,
den allerførste sommerdag.
Åh de smukke unge mennesker,
pludselig er de stukket af,
som legesyge sommerfugle,
den allerførste sommerdag.
Hvad det er de vil med livet,
det kan kun de selv forstå,
åh, de smukke unge mennesker,
gid de længe leve må!

Den ene spilled' banjo

Oskar Hansen

Den ene spilled banjo,
den anden mandolin,
den tredje af harmonikaen fik så sære hvin,
når de gik hen ad veje,
de standsed ved hver gård,
og spilled de små viser, der til pigehjerter går.

Og ham der spilled banjo,
var sort af hud og hår,
hans vugge stod i Kongo i et rent tilfældigt år,
hans mor var sorten hedning,
hans far var missionær,
og ham der spilled banjo, havde arvet lidt af hvert.

Den anden, ham der spilled,
så flot på mandolin,
var som den lyse dag så ren, så fager og så fin,
hans fader var en greve,
hans mor en tatermær,
og ham med mandolinen, havde arvet lidt af hvert.

Den tredje, ham der hev i,
sin træklarmonika,
han havde seksten fædre, fra sin allerførste da',
og skønt de alle seksten,
frækt nægted' hver især,
ham med harmonikassen, arvede dog lidt af hvert.

Så spillede de trende,
for godtfolk rundt om land,
de spillede for kone, og de spillede for mand,
men mest dog for de piger,
der lo, når de kom nær,
men der var en, de elskede tilsammen, hver især.

Hun elsked ham med banjo,
og ham med mandolin,
og ikke mindst harmonikassens sødmefulde hvin,
når de kom til den by hvor,
hun var, de havde kær,
de blev der trende nætter, det var lige en til hver.

Så skete der de tider,
hvor vårens blomster gror,
ved hendes bløde lænder, lå de nysseligste nor,
en knægt så sund i formen,
men ellers dog lidt sær,
han havde nemlig arvet fra de trende lidt af hvert.

Han voksed og blev større,
sådan som der skal ske,
med børn af sunde piger, der kan elske og kan le,
og da de trende følte,
at dødens stund var nær,
han fik de instrumenter, som de spilled hver især.

Så spilled han på banjo,
og flot på mandolin,
og lokked af harmonikaen sødmefulde hvin,
han døde mæt af alder,
og visen er forbi,
om de tre musikanter, der blev et musikgeni.

Den første gang jeg så dig

Den første gang jeg så dig
det var en sommerdag
en sommerdag, da solen lyste klar
og alle engens blomster
de stod i stakkevis
og vuggede som unge brudepar
Og vinde kom så stille ned
til stranden, hvor vi stod
og bølgerne de klukkede
og kyssede din fod

Den første gang jeg så dig
det var en sommerdag
den første gang du holdt mig i hånden

Den første gang jeg så dig
da skinned' sommersky'n
så blændende som syv vilde svaner
jeg mødte dig i vrimmelen
et sted ind' midt i by'n
Ofelia og den sidste mohikan
der lød en sang fra himmelen
så skønt som igen fler
det var den lille lærke
som man næsten aldrig ser

den første gang jeg så dig
 der skinned sommersky'n
 så klart som aldrig nogenside mere
 Og derfor når jeg ser dig
 så kold en vinterdag
 hvor hele verden den er frosset til
 og nattevinden suser, igennem marv og ben
 og depressionerne de sætter ind
 så mindes jeg de dage, hvor vi lå ved Sønderstrand
 med parasollen plantet i det stjernevide sand

Den første gang jeg så dig
 det var en sommerdag
 den sommerdag for længe, længe siden

Den grønne lund

Erik Grip

Velkommen i den grønne lund,
 hvor fuglene de sjunge,
 det høres skal den danske mund,
 til sang har og en tunge,
 kan munden vi få ret på gang,
 til andet end at spise,
 hvert andet barn i Danevang,
 forstår en halvkvæden vise.

For hvad vi fattes først og sidst,
 til lykke ej så ganske,
 men lidt dog både her og hist,
 det er det ægte danske,
 derom sang nys en lille fugl,
 i syd på skamlingsbanken,
 og synd det er at lægge skjul,
 på hele folkets tanke.

Vi fører løver i vort skjold,
 af hjerter tæt omsatte,
 dem førte vi fra hedenold,
 og ingen abekatte,
 hver fugl må synge med sit næb,
 og livet kan vi skønne,
 var uden sang kun slid og slæb,
 velkommen i det grønne.

Den spillemand snapped fiolen

Holger Drachmann / Sextus Miskow

(Alle) Den spillemand snapped' fiolen fra væg,
 /: og gik til den grønne skov :/

(Herrer) Hej piger små, en dans skal I få,
 Den gamle han gi'r vel forlov.

(Damer) En fejende dans, med Per eller Hans,
 Så godt som det kan falde,
 Jeg spiller for en, jeg spiller for to,
 Jeg spiller for hver og alle.

(Alle) Bind dit skørt og flet dit hår,
 Læg an dit hovedklæde.

I præstevænget dansen går,
 Med fryd og megen glæde.

(Alle) Den bondemand fingred' sig over sit skæg,
 /: og så mod den grønne skov :/

(Herrer) Så lunt han lo, nu ja min tro,
 Så får jeg vel gi' jer forlov.

(Damer) Men lad ikke Per jer komme for nær,
 Lad Hans jer ikke bestjæle.

Et kys eller to, det lader jeg gå,
 Men brug jer forstand med de dele.

(Alle) Bind dit skørt og flet dit hår,
 Læg an dit hovedklæde.

I præstevænget dansen går,
 Med fryd og megen glæde.

(Alle) Den bondeknøs slog sig nedad sin læg,
 /: og gik i den grønne skov :/

(Herrer) I piger kjær, vi danser med jer,
 Den gamle han gav jo forlov.

Vi svinger jeg ret, som var I så let,
 Som dun og spindel for resten.

Så går vi i skoven to og to,
 Og snakker om lysning hos præsten.

(Alle) Bind det skørt og flet dit hår,
 Læg an dit hovedklæde.

I præstevænget dansen går,
 Med fryd og megen glæde.

(Alle) Så gik da dansen, og den var ej træg,
 /: Ud i den grønne skov :/

(Herrer) Der stod et spor, i den bløde jord,
 Hvor fødderne tog sig forlov.

Og skumringen kom,
 Og pladsen stod tom,

Det hvisked' og lo mellem løvet.
 Da morgenen gryed', så gik der to,

Men da var den ene bedrøvet.

(Alle) Bind dit skørt og flet dit hår,
 Læg an dit hoved klæde,

I præstevænget dansen går,
 Med fryd og meget glæde.

Husker du i høst...*C. Ploug / P. Heise*

Husker du i høst, da vi hjemad fra marken gik,
vendte du imod mig et spørgende blik;
da faldt det mig på sind,
at jeg var hidtil blind.

/: Sig mig, lille Karen, hvad mente du da? :/

Husker du i vinter, vi sad omkring arnens ild,
jeg fortalte æventyr, du hørte til;
tit op på mig du så,
så jeg gik rent i stå.

/: Sig mig, lille Karen, hvad mente du da? :/

Husker du i julen, ved gigers og fløjters klang,
mens vi over gulvet os lystelig svang,
så jeg på dig så vist,
at du blev rød til sidst.

/: Sig mig, lille Karen, hvad mente du da? :/

Se, nu er det forår, og spirerne foldes ud,
fuglen bygged rede, og skoven står brud;
alt, hvad af liv der ved,
drømmer og kærlighed.

/: Sig mig, lille Karen, hvad mener du nu? :/

I dit korte liv*Poul Henningsen & Kai Normann Andersen*

Tilgi' jeg siger et letsindigt ord.
Det er klogt at De forstår det straks.
Bare en lille hyldest til denne jord,
For vi har jo kun den samme slags.
Verden har nu hadet mer´ end nok.
Vi kan kun besvare med at elske.
Selv i den jordiske kærlighed
findes våben mod et ragnarok..

I dit korte liv er hver time dyr
hvert sekund, et dyrt sekund
Du glemmer vel ikke at årene ry'r
Se på dit ur. Viserne flyr,
Hold dig vågen, ven
Vores lille liv
sluttes inde af en søvn.
Vi er af samme stof
som drømme gøres af
det store tomme rum.

Alle som påstår, der findes mer
gir os veksler uden underskrift.
Mennesket har dyrket en hob ideer
som erstatning for naturlig drift.
Enkel er din skæbnes smukke lov
Hvert atom forlanger, du skal leve.
Menneske blev menneske i kærlighed
gjort i elskov, ja, det blev vi dog.

I dit korte liv er det meste spildt.
Tænk igennem punkt for punkt
Bedøm du det selv, og bedøm det kun mildt
Håndtryk blev glemt
chancer blev spildt
Hold dig vågen ven,
Hvorfor sove nu
i den lyse sommernat?
Det haster med det kys
Den kommer, før du tror
den drømmeløse søvn.

Jeg plukker fløjsgræs*Knud Vad Thomsen & Sigfred Pedersen*

En vår er kommet så mildt og stille
med drømmedufte om mark og vang
På sølvstreng klimprer den friske kilde
og fuld af sødme er fuglens sang

Jeg plukker fløjsgræs og ridderspore
jeg plukker mandstro og jomfrusko
Men blodet banker i mine årer
Mit lille hjerte har ingen ro

Jeg synger ikke, jeg danser ikke
Der er så meget, jeg ikke når
er jeg bedrøvet? Jeg ved det ikke
jeg drømmer bare, og tiden går

Jeg plukker fløjsgræs og ridderspore
jeg plukker mandstro og jomfrusko
Men blodet banker i mine årer
Mit lille hjerte har ingen ro
Men blodet banker i mine årer
Mit lille hjerte har ingen ro

Kys mig godnat*Ewald Epe, Amdi Riis & Poul Sørensen*

Hver aften når solen den går til hvile
Så hvisker naturen sit tavse godnat
Mens bladene skælver i vejkantens pile
går droslen til ro
i det skumrende krat

Dugvåde kviste
lader de sidste
solstråler briste
Perlebesat
Varsomt violen
glatter på kjolen
hvisker til solen
Kys mig godnat

Dugvåde kviste
 lader de sidste
 solstråler briste
 Perlebesat
 Varsomt violen
 glatter på kjolen
 hvisker til solen
 Kys mig godnat

Varsomt violen
 glatter på kjolen
 hvisker til solen
 Kys mig godnat

Limfjordssangen

Her ved Limfjordens vande gård ved gård er,
 og de ligger smukt i læ ved bakkens top,
 tænk at leve der ved vandet,
 nær ved strand og føle sandet,
 det er lise både for vor sjæl og krop.
 Her ved Limfjordens vande busk og træ står,
 og de bøjer sig så blideligt mod øst,
 tænk at sidde der i læet,
 ånde ind den duft af træet,
 nåletræer kanter denne skønne kyst.

Her ved Limfjorden viden om man se kan,
 mange mil i horisonten rundt vi nå,
 og når man har hvilet øjet,
 er man glad og ret fornøjet,
 føler sindet løfte sig mod himlen blå.

Her ved Limfjorden vore slægters liv var,
 daglig brød den gav dem alle hver især,
 nogle sled til den på vandet,
 andre sled til den på landet,
 i den fri natur, da levede de her.

Her ved Limfjorden kornets farve "guld" er,
 når det modnes, og når sommer snart er væk,
 tænk at være med at fejre,
 det, når høstens gave lejre,
 sig i bondens lader og hans pengesæk.

Her ved Limfjorden sommeren på hæld går,
 og der kommer ild i vand og himlens top,
 Sct. Laurentius' s tårer,
 drypper ned på os, som våger,
 for i mørket se på det, der lyser op.

Her ved Limfjorden er de gæve jyder,
 og hvor godtfolk er, der kommer godtfolk til,
 og jeg vil til alle sige,
 skønnest i vort hele rige,
 det er fjorden – og for den vi skåle vil.

Tænk hvis Limfjordens vande gylden vin var,
 ja, så ville jeg så gerne vær'en ål,
 tænk at ligge der på bunden,
 og få gylden vin i munden,
 og så bare ligge der og sige "skål".

I en lille båd

Bamse

I en lille båd der gynger
 sidder jeg og synger,
 synger om de ting
 der gi'r livet værdi.
 Jeg kan ikke gå på vandet,
 men jeg ka' så meget andet.
 Jeg ka' føle mig glad,
 jeg kan føle mig fri.

Der er forår i min mave,
 jeg ved - hvad jeg vil lave.
 Ud og finde fred -
 fri fra nogen der glor.
 Drive rundt . Ude på fjorden
 den med begge ben på jorden.
 Jeg er godt tilfreds
 med en pilsner i snor.

I en lille båd der gynger...

Prøv at mærk hvor luften sitrer
 se på vandet, hvor det glitter.
 Jeg har masser af tid
 - og slet ingen ur.
 Her er duft af tang og tjære,
 det er lige til at bære.
 Tørre fisk på en rist
 fra et gammel komfur.

I en lille båd der gynger...

Jylland mellem tvende have

H. C. Andersen / P. A. Heise

Jylland mellem tvende have
 som en runestav er lagt,
 runerne er kæmpegrave
 inde midt i skovens pragt,
 og på heden alvorsstor,
 her, hvor ørknens luftsyn -
 ørknens luftsyn bor.

Jylland, du er hovedlandet,
højland med skov-ensomhed!
Vildt i vest med klittag sandet
løfter sig i bjerges sted.
Østersø og Nordhavs vand
favnes over Skagens -
over Skagens sand.

Heden, ja, man tror det næppe,
men kom selv, bese den lidt:
lyngen er et pragtfuldt tæppe,
blomster myldre milevidt.
Skynd dig, kom! om føje år
heden som en kornmark -
som en kornmark står.

Mellem rige bøndergårde
snart dampdragen flyve vil,
hvor nu Loke sine hjerde
driver, skove vokse til.
Britten flyver over hav,
gæster her prins Hamlets -
her prins Hamlets grav.

Jylland mellem tvende have
som en runesten er lagt,
fortid mæle dine grave,
fremtid folder ud din magt,
havet af sit fulde bryst
synger højt om Jyllands -
højt om Jyllands kyst.

Kald det kærlighed

Lars Lilholt

Kald det kærlighed..
Kald det li´ hvad du vil.
Oh-uh-oh. Der findes ingen ord
ingen ord, der helt slår til.
Så kald det lige, hvad du vil.

Fortæl mig ikke hvad jeg skal og bør
Fortæl mig om dig selv, hvis du tør.
Gi´ mig frit valg, og gi´ mig et hjerte, jeg kan rør´
Gi´ en chance ved at tale før du går
Det, du fortier slet ingen chance for.
Kald det kærlighed..

Vi to kan overleve næsten alt
undtaget det, der aldrig rigtigt blev fortalt.
Ta´ mig ikke som gidsel, ta´ mig helt og ikke halvt.
For at elske rigtigt skal jeg være nøgen.
Den drøm, der kun forbli´r en drøm, er en løgn.
Kald det kærlighed..

Lad mig være lidt alene med mig selv,
jeg vil ha´ dig alligevel.
Jeg vil ha´ en gave, ingen handel eller gæld.
Der er for let at gå fra kærlighed til had,
lad os prøve at skille det ad.
Kald det kærlighed..

Min Amanda var fra Kerteminde

Min Amanda var fra Kerteminde,
og hun kom til København i fjor,
sikke hendes øjne kunne skinne,
hendes tænder var som perlemor.
Hun var slank og rank, og jeg vil anta',
cirka tyve tommer i figur.
Og jeg gik på livet med Amanda,
hver engang hun havde udgangstur,
ja, jeg gik på livet med Amanda,
hver engang hun havde udgangstur.

Skæbnen kommer, når man mindst den venter,
hør nu bare, hvad der mig er hændt:
Sidste søndag traf vi en bekendter,
og Amanda sa' han var student.
Med et smil tog han sin hat galant a',
og Amanda smilede igen.
Og så præsenterede Amanda
mig studenten som en barndomsven,
ja, så præsenterede Amanda
mig studenten som en barndomsven.

Og vi fulgtes ad til Esplanaden,
det var lummervarmt den formidda',
og ved pavillonen spurgte raden,
om vi sku' et lille bæger ta'.
Og da just der var en tom veranda,
og som sagt det var et dejligt vejr,
blev vi herrer enig med Amanda
om at ta' den lille genstand der,
blev vi herrer enig med Amanda
om at ta' den lille genstand der.

Efterhånden fik vi noget at drikke,
jeg kan ikke huske, hvad vi fik,
men jeg husker nok, at jeg fik hikke,
og gik udenfor et øjeblik.
Men da jeg kom ind igen, jeg fandt a',
der var ganske tomt ved vores bord!
Der var ikke skygge af Amanda
af studenten heller ikke spor,
der var ikke skygge af Amanda
af studenten heller ikke spor.

Ak, nu er min lykestjerne dalet,
 ranet af en medicinsk student,
 han er på Kommunehospitalet,
 og derinde er jeg ikke kendt.
 Derfor spør jeg, tror De, det er sandt a',
 læger over kød og blod har ret?
 For når jeg så hitter min Amanda,
 er hun ka'ske lavet til skelet,
 for når jeg så hitter min Amanda,
 er hun ka'ske lavet til skelet.

Noget om at ærgre sig

Halfdan Rasmussen / Mogens J. Nissen

Der sejler en pige på Tung-ting-hu,
 i det Kina, jeg aldrig har set,
 hun læser et gammelt kinesisk digt,
 af en gammel kinesisk poet,
 og det ærgrer mig lidt at hun læser ham,
 og det ærgrer mig mer endnu,
 at jeg ikke har skrevet det smukke digt,
 til en pige på Tung-ting-hu.

Der danser en pige på en cafe,
 i en by jeg har drømt jeg har kendt,
 hun danser en tango og danser den,
 med en fyr der er stor og potent,
 og det ærgrer mig mer end jeg synes om,
 at hun lægger sin mund til hans,
 og slet ikke forstår at det ærgrer mig,
 at den mund er en fremmed mands.

Der vandrer en pige på Karl Johan,
 under Oslos velsignede sol,
 hun går med en flaske direkte hen,
 på det nærmeste vinmonopol,
 og hun sætter sig trist og vemodigt ned,
 ved den flommende Glomma elv,
 og det ærgrer mig dybt at hun sidder der,
 og må tømme den flaske selv.

Der sover en pige i rue Dauphine,
 i Paris der er byernes by,
 der sov jeg engang i den samme seng,
 i den selvsamme ældgamle rue,
 så det ærgrer mig dobbelt at pigen bor,
 i den dobbeltseng der var min,
 og at ikke jeg ligger og bobler nu,
 på et leje i rue Dauphine.

Jeg kender en pige og hun er gift,
 og tilfældigvis netop med den,
 der sidder og digter om nogle pier,
 som tilfældigvis ikke er mænd,
 og det ærgrer mig lidt, at hvis de var mænd,
 og min kone var lisom jeg,
 var det ikke så helt usandsynligt at,
 jeg fik grund til at ærgre mig.

Der sidder og ligger og går og står,
 en del piger, jeg aldrig skal se,
 en ammer en tøs og en får en dreng,
 og en barsler i Borups alle,
 og det ærgrer mig noget så grusomt at,
 de får børn med en dum barbar,
 skønt de stakkels små unger var bedre tjent,
 med en rigtig poetisk far.

Noget om helte

Halfdan Rasmussen

Livet er en morgengave,
 sjælen er en pilgrimskor,
 der står krokus i min have,
 der står øller på mit bord,
 under himlen hænger lærken,
 som et fjernt bevinget frø,
 for en lærke tænker aldrig,
 på at kæmpe eller dø,
 for en lærke tænker aldrig,
 på at kæmpe eller dø.

Her er fredeligt og stille,
 her er ingen larm og støj,
 jeg har sået kruspersille,
 og et brev med pure løg,
 lad al verden slå for panden,
 og bekæmpe spe med spot,
 jeg vil enes med hinanden,
 og mig selv og ha' det godt,
 jeg vil enes med hinanden,
 og mig selv og ha' det godt.

Samson gik og styrtded templer,
 Peter Freuchen knak sit ben,
 ak, mod disse to eksempler,
 er min dåd en sølle en,
 jeg har aldrig dræbt filistre,
 eller kæmpet med en haj,
 og når stærke mænd bli'r bistre,
 syn's jeg det er synd for mig,
 og når stærke mænd bli'r bistre,
 syn's jeg det er synd for mig.

Der er nok, som går og sysler,
 med at sprænge kloden væk,
 jeg vil ikke ha' skærmysler,
 og kanoner bag min hæk,
 mens de andre går og sveder,
 for at gi' hinanden lak,
 vil jeg pusle med rødbeder,
 selleri og pastinak,
 vil jeg pusle med rødbeder,
 selleri og pastinak.

Jeg vil ikke slås med bisser,
 jeg vil så og ikke slå,
 selv de rødeste radisser,
 kan man roligt lide på,
 der er nok af danske helte,
 som er danske hele daen,
 og går rundt og spænder bælte,
 mens de råber, fy for faen!
 og går rundt og spænder bælte,
 mens de råber, fy for faen!

Tiden går og tiden hverver,
 store mænd til mandig dåd,
 jeg, reserven blandt reserver,
 bryder ofte ud i gråd,
 jeg får nerver og migræne,
 blot jeg skær mig på en dolk,
 og vil hel´re slå min plæne,
 end slå løs på pæne folk,
 og vil hel´re slå min plæne,
 end slå løs på pæne folk.

Livet er en dejlig gave,
 jorden er en herlig jord,
 der er øller i min mave,
 der står krokus på mit bord,
 når reserveerne skal stille,
 for at splitte kloden ad,
 skriver jeg med kruspersille,
 verdens mindste heltekvad,
 skriver jeg med kruspersille,
 verden mindste heltekvad.

Nu er det længe side...

Jeppe Aakjær

Nu er det længe siden,
 men end det gemmes i mit sind,
 hvordan i barndomstiden,
 den kære rug kom ind;
 hvordan dens kernetunge top,
 ved moders svage kræfter,
 blev lagt i lugen op.

Først bredte mor et klæde,
 så ømt som nogen højtidsdug,
 der måtte ingen træde,
 med sko i høstens rug.
 Så fejed hun med limens rest,
 hvert snavset strå til side,
 som for en hædersgæst.

Den kære rug var gæsten,
 som gjorde hvert et barn så spændt,
 se far han lægger vesten,
 og ser så indadvendt.
 En skælven i et ydmygt sind,
 en bøn til altets skaber,
 før avlen bringes ind.

Og neg for neg forsvinder,
 og bliver under bjælken sat,
 og far får røde kinder,
 og spindelvæv om hat.
 Men mor er lige hvid og bleg,
 hvor meget hun end stræber,
 med rugens tunge neg.

Det går mod aftentide,
 snart skinner månen fuld og rund,
 på gavl og vægge hvide,
 og ned i vognens bund.
 Mor standser træet og titter ind,
 far kommer hen til lugen,
 og klapper hendes kind.

Og barnet, som har løbet,
 sig træet i dagens muntre leg,
 det er nu stille krøbet,
 ind under hjulets eg.
 Der høres dette skarpe knald,
 fra vognens fjæl mod sandet,
 af ørentvistens fald.

Og mellem hjulets eger,
 går stjerneblink og måneskin,
 og milde vinde hveger,
 mens barnet slumrer ind.
 Så slutter far i Jesu navn,
 og hjemmet går til hvile,
 med høsten i sin favn.

Optimistvisen

Alt ka´ la´ sig gøre, prøv at turde tør´re,
 tro at du er bedre, end de fleste, der er til,
 bliv din egen herre, førend det bli´r værre,
 vis at du er til, og gør så det du vil.
 Tænk de tanker ingen turde tænke førend du,
 lyt til andre, gør de ting som ingen andre tør.
 Livet det er herligt,
 du er noget særligt,
 længe leve lysten til at være til.

Vov det halve øje, spræng din spændetrøje,
tro at det kan nytte, det du gør og det du vil,
gå i lag med livet, intet det er givet,
går det galt, så prøver du blot engang til.
Glæd dig over chancen til at få det, som du vil,
blæs på dem der si´r, det hele går ad pommern til.
Livet det er herligt,
du er noget særligt,
længe leve lysten til at være til.

LEVE er at lære, prøv at lære mere,
del dit vid med flere, du ved mere, end du tror,
viden vinder venner, dumhed skaber fjender,
lær så længe, du er her på denne jord.
Kun en tåbe tror, at han ved alt, og han ved mest,
kun den kloge ved, han intet ved, som folk er flest.
Livet det er herligt,
du er noget særligt,
længe leve lysten til at være til.

Frås i livets glæder, trøst når nogen græder,
elsk det hele – kødeligt – udødeligt og ømt,
glæd dig når din næste, findes blandt de bedste,
andres lykke luner og gør livet skønt.
Kærlighed til livet, det får hjertet til at slå,
kun når du er villig til at gi´, så kan du få.
Livet det er herligt,
du er noget særligt,
længe leve lysten til at være til.

Papirklip

Kim Larsen

Når nu min verden bliver kold og forladt,
Finder jeg trøst i min kæreste skat,
Klipper motiver med drømme og saks,
Papisilhuetter af den fineste slags.
Livet er langt, lykken er kort,
Salig er den der tør give det bort,
NYNNES ELLER FLØJTES.....

Her er et af min far og min mor,
De som gav mig til denne jord,
Kærlige kys og en duft af jasmin,
Altid solskin og sødeste min.
Livet er langt, lykken er kort,
Salig er den der tør give det bort,
NYNNES ELLER FLØJTES.....

Her er et af min bedste ven,
Utallige klip går igen og igen,
Et aldrig færdigt eller fuldendt motiv,
Sort silhuet af kvinden i mit liv.
Livet er langt, lykken er kort,
Salig er den der tør give det bort,
NYNNES ELLER FLØJTES.....

Domine et sanctus,
Domine et sanctus,
Domine et sanctus.

Regnvejrsmåling i november

Ebba Munk

Jeg vil male dagen blå,
med en solskinsstribes på,
vælge lyset frem for skyggen,
gi´ mig selv et puf i ryggen,
tro på alting selv på lykken,
jeg vil male dagen blå.

Jeg vil male dagen gul,
solen som en sommerfugl,
sætter sig på mine hænder,
alle regnvejrsmålinger ender,
der står "maj" på min kalender,
jeg vil male dagen gul.

Jeg vil male dagen rød,
med den sidste roses glød,
jeg vil plukke kantareller,
løvetand og brændenælder,
leve i det nu der gælder,
jeg vil male dagen rød.

Jeg vil male dagen grøn,
dyb og kølig – flaskegrøn,
sætte tændte lys i stager,
glemme rynker, dobbelthager,
håbe på mit spejl bedrager,
jeg vil male dagen grøn.

Jeg vil male dagen hvid,
nu hvor det er ulvetid,
købe franske anemoner,
for de sidste tyve kroner,
lytte til Vivaldis toner,
jeg vil male dagen hvid.

Jeg vil male dagen lys,
strege ud og sætte kryds,
jeg har tusind ting at gøre,
klokken elleve-femogfyrre,
blev november hængt til tørre,
jeg vil male dagen lys.

Se det sommer af sol...*Holger Drachmann / Engelsk melodi*

Se, det sommer af sol over engen,
 honningbien vil fylde sin kurv,
 og der pusles ved bordet og sengen
 af den fattigste sissen og spurv,
 og der jubles hele dagen,
 men mod kvælden bli´r alting så tyst, -
 våren synger sin sang, det er sagen,
 og mit hjærte bli´r voks i mit bryst.

Der er sølvklang i maj-bækkens vove,
 gyldent skær gennem aftenen lang,
 hver en grøft bliver blomstrende skove
 langs den kornrige, bølgende vang,
 disse bølger, o de stiger
 med min sjæl over solskyens rand, -
 rundt i verden er dejlige riger,
 ingen vår som en maj i vort land!

September

Septembers himmel er så blå,
 Dens skyer lyser hvide,
 Og lydt vi hører lærken slå,
 Som før ved forårstide.
 Den unge rug af mulden gror,
 Med grønne lyse klinger,
 Men storken længst af lande fo´r,
 Med sol på sine vinger.

Hver stubbet mark, vi stirrer på,
 Står brun og guld og gylden,
 Og røn står rød og slåen blå,
 Og purpursort står hylden.
 Og georginer spraglet gror,
 Blandt asters i vor have,
 Så rigt er årets sidste flor,
 Oktobers offergave.

At flyve som et forårsfrø,
 For sommerblomst at blive,
 Er kun at visne for at dø,
 Kan ingen frugt du give.
 Hvis moderhedens milde magt,
 Af livet selv du lærte,
 Da slår bag falmet rosendragt,
 Dit røde hybenhjerte.

Sidder på et værtshus*John Mogensen*

Sidder på et værtshus nær ved Gammel Strand,
 brugt er hver en skilling, meget dygtig mand.
 Gæsterne forsvinder, klokken er vist fem,
 ringede til konen, se at komme hjem.

Hjem til skideballen, Vor Herre bevar os,
 man har været borte et døgn.
 Hvorfor ble´ man væk? Tja, det skal jo forklares,
 men hun tror jo nok det er løgn.

Man vil bare sidde, få en lille tår,
 glemme alle pligter ligesom i går.
 End´lig var det lørdag, man ku´ slappe a´,
 så faldt man i vandet i et muntert lag.

Sammen med de andre, en tur ud i solen
 rigtig ud og føre sig frem,
 glemt var tid og sted, der var klister på stolen,
 hvordan skal man så komme hjem.

Sidder på et værtshus nær ved Gammel Strand
 brugt er hver en skilling, meget dygtig mand.
 Gæsterne forsvinder, ballet er forbi,
 bomme til en sporvogn, finde linie ti.

Sidder på et værtshus nær ved Gammel Strand
 brugt er hver en skilling, meget dygtig mand
 Gæsterne er gået, ballet er forbi,
 skaffe til en sporvogn, finde linie ti.

Dagen bryder frem - nu må jeg vist hjem.

Skønne Thyholm

Jydernes landskab kløves af fjorden,
 hvor Oddesund forbindes med Thy,
 og der hvor vejen drejer med norden,
 dukker du frem bag en rosenrød sky.
 Skønne Thyholm, grønne Thyholm
 smukt blev du formet af tidernes tand.
 Agerbrugsland, engdrag og strand,
 kranses af fjordens vand.

Foråret fylder luften med toner,
 viben er først – for den viser vej –
 og i hvert krat man ser anemoner,
 folde sig ud som en hyldest til dig.
 Skønne Thyholm...

Duften af muld – af tang og af tjære,
 det giver travlhed og energi,
 landmand og fisker mærker det gære,
 arbejdet kalder på dem i det fri.
 Skønne Thyholm...

Bølgerne klukker sagte mod stranden,
nu er det sommer endnu en gang,
voksne og børn de nyder hinanden,
luften vibrerer af latter og sang.
Skønne Thyholm...

Men snart vi hører afskedens toner,
varsle at sommeren går på hæld,
der drysser guld i træernes kroner,
mørket det længes hver eneste kvæld.
Skønne Thyholm...

Vildgæs på træk i snorlige kiler,
dæmpede lyde – knitrende sne,
barsk er din egn, mens sommeren hviler,
indtil vi atter får solen at se.
Skønne Thyholm, grønne Thyholm
smukt blev du formet af tidernes tand.
Agerbrugsland, engdrag og strand,
kranses af fjordens vand.

Svantes lykkelige dag

Benny Andersen

Se, hvilken morgenstund,
Solen er rød og rund.
Nina er gået i bad,
Jeg spiser ostemad.
Livet er ikke det værste man har,
Og om lidt er kaffen klar.

Blomsterne blomstrer op,
Der går en edderkop.
Fuglene flyver i flok,
Når de er mange nok.
Lykken er ikke det værste man har,
Og om lidt er kaffen klar.

Græsset er grønt og vådt,
Bierne har det godt.
Lungerne frådser i luft,
Åh, hvilken snerleduft.
Glæden er ikke det værste man har,
Og om lidt er kaffen klar.

Nu kommer Nina ud,
Nøgen, med fugtig hud.
Kysser mig kærligt og går,
Ind for at re´ sit hår.
Livet er ikke det værste man har,
Og om lidt er kaffen klar.

Så længe skuden kan gå

Evert Taube

Så længe skuden kan gå
så længe hjertet kan slå
så længe solen den blinker
på bølgerne blå
er der så mer´ du vil nå
nej prøv engang at forstå
at der er mange som aldrig
et lysglimt kan få

Og hvem har sagt,
du ska´ ta´ det for givet
er der for dig kun er lykke i livet
hver gang en dag den er endt
og stjernerne bliver tændt
så tænk på alle de dejlige ting som er hændt

Og hvem har sagt at netop
du sku´ høre og se
høre bølgernes brus
og kunne synge
og hvem har sagt at netop
du sku´ juble og le
og som fuglen på bølgerne gyng

Og syn´s du bakken er lang
så lyt til nattevindens sang
skræk dem, der klokken for dig
min ven - ding - dang
Så længe skuden kan gå
Så længe hjertet kan slå
så længe solen den blinker
på bølgerne blå

Så har du slet ingen grund til at klage
husk denne dag, vender aldrig tilbage
hver gang en dag den er endt
og stjernerne bliver tændt
så tænk på alle de dejlige ting som er hændt

Og hvem har sagt at netop
du sku´ høre og se
høre bølgernes brus
og kunne synge
og hvem har sagt at netop
du sku´ juble og le
og som fuglen på bølgerne gyng

Så længe skuden kan gå
så længe hjertet kan slå
så længe solen den blinker
på bølgerne blå
er der så mer´ du vil nå
nej prøv engang at forstå
at der er mange som aldrig
et lysglimt kan få

Træk en gammel sweater på

Hvis dit liv går helt i fisk,
 så tag fri en uge.
 Sig farvel til bord og disk
 og den lumre stue.
 Smid det over bord.
 Vi starter på en frisk.
 tag ud og fang lykken.
 Tag med ud å fisk.

Træk en gammel sweater på,
 og lad bare skægget stå.
 Det' en go' idé at starte på en frisk.
 Sæt madding på krogen og tag med ud å fisk.

Penge ud til bil og skat.
 Penge, penge, penge.
 Nye kjoler, pels og hat.
 Julen varer længe.
 Prøv og glem det.
 prøv at starte på en frisk.
 Tag med ud og fang lykken.
 Tag med ud å fisk.

Træk en gammel sweater på,
 og lad bare skægget stå.
 Det' en go' idé at starte på en frisk.
 Sæt madding på krogen og tag med ud å fisk.

Er man en forelsket en
 danser man på roser.
 Men hvis der så spændes ben,
 si'r man grimme gloser.
 Gør det ikke.
 Prøv at starte på en frisk.
 Tag med ud og fang lykken.
 Tag med ud å fisk.

Træk en gammel sweater på,
 og lad bare skægget stå.
 Det' en go' idé at starte på en frisk.
 Sæt madding på krogen og tag med ud å fisk.

Åbent landskab

Jeg kan bedst med åbne vidder
 Nær ved havet vil jeg bo
 Et par måneder om året
 For at sjælen kan få ro.
 Jeg er skabt til åbent landskab
 Hvor vindene får fart
 Hvor lærken hænger himmelhøjt
 Og synger smukt og klart
 Der brænder jeg selv min brændevin
 Og sanker selv min krydderurt
 Og drikker det med velbehag
 Til sild og hjemmebak
 Jeg er skabt til åbne vidder
 Nær ved havet vil jeg bo.

Jeg kan bedst med fred og frihed
 For både krop og sjæl
 Hvis du kommer fuld af stridslyst
 Så ser jeg helst din hæl.
 Jeg er skabt til skumringstimer
 Og aftenbrisens sus
 Med hanegal på afstand
 Og med langt til næste hus
 Men trods alt ikke længere end
 At det kan ske at jeg engang
 Sidder under stjernerne
 Og hører fest og sang
 Jeg kan bedst med fred og frihed
 For både krop og sjæl.

Lad mig høre bølgen bruse
 Og mågens morgenskrig
 Og lytte til konkylier
 Med havets sange i.
 Med det klare og det enkle
 Er jeg på sikker grund
 Når et ja er ja, og nej et nej,
 Og tvivlen holder mund
 Så lægger jeg en krans af løv
 Et sted hvor runestene står
 Til minde om en tanke, der
 Har holdt i tusind år
 Lad mig høre bølgen bruse
 Og mågens morgenskrig
 Jeg kan bedst med åbne vidder
 Nær ved havet vil jeg bo.